



ВОЛОШИН Микола Петрович

*Випускник
автомобільного факультету
(1956)*

Заступник міністра транспорту України
(1985–1991)

Заслужений працівник транспорту України

Народився 16 грудня 1930 р. у с. Сторожовому Чутівського району Полтавської області. У 1933 р., рятуючись від голоду, сім'я Волошиних переїхала у Дергачівський район Харківської області, де пережила два роки окупації. Мати Миколи Петровича, аби запобігти вивезенню свого сина до Німеччини, вдалася до життєво необхідних хитрощів — у свідоцтві про народження цифру нуль зробила двійкою, таким чином зменшивши вік хлопчика на два роки.

У 1947 р., після закінчення семи класів сільської школи, М. П. Волошин вступив до Харківського автотранспортного технікуму мінавтошосдороу УРСР ім. С. Орджонікідзе, який у 1951 р. закінчив із відзнакою. Цей навчальний заклад став відправною точкою у побудові професійної кар'єри молодого та амбіційного парубка. Тут Микола Волошин повністю поринає у великий та незбагнений світ науки і техніки, з великим ентузіазмом та неабиякою цікавістю вивчає всі навчальні дисципліни, часто витає у власних думках, мріючи про велике майбутнє у автомобільній царині. М. П. Волошин вирішує не зупинятися на досягнутому і здобути вищу освіту для того, щоб мати можливість, а також необхідні знання, уміння та навички для успішного просування кар'єрними сходами, втілення у життя найбажаніших задумів.

У 1951–1956 рр. Микола Петрович навчався у Харківському автомобільно-дорожньому інституті на автомобільному факультеті. Тут зарекомендував себе здібним, старанним та ініціативним студентом, що має певні цілі, будує плани на майбутнє та впевнено йде до їх реалізації.

Микола Петрович щиро вдячний викладачам ХАДІ — надзвичайно майстерним і ерудованим фахівцям, справжнім знавцям своєї справи, що упродовж усіх років були мудрими наставниками й порадиниками, учили своїх вихованців не лише тому, як стати висококваліфікованими спеціалістами, але і розкривали секрети життєвого успіху як такого, адже мали за плечима чималий власний досвід, — перемоги, що давали величезну кількість енергії і творчого потенціалу, та невдачі, що загартовували на шляху до досягнення бажаних результатів.

За направленням М. П. Волошин працював головним інженером Верхньо-Хортицької АТК № 4. У 1958 р. переведений до Харківського облавтотресту на посаду головного інженера ГАП № 9. Згодом працював начальником відділу міських та міжміських перевезень Харківського облавтотресту. У 1967 р. Микола Петрович був керуючим Харківського міського пасажирського автотресту. У 1969 р. його призначено начальником міжобласного управління автотехобслуговування (Сумська, Полтавська, Харківська області). У 1982 р. обіймав посаду начальника пасажирського управління Міністерства транспорту УРСР. У 1985 р. став заступником міністра транспорту України, згодом пішов на заслужений відпочинок.

М. П. Волошин брав участь в укріпленні навчально-методичної бази рідного ХАДІ, багато років був членом вченої ради інституту, головою державної екзаменаційної комісії. Також був представником м. Харкова у роботі комісії з обґрунтування необхідності будівництва метрополітену у цьому місті, приймав складні інженерні рішення щодо ліквідації наслідків землетрусу у Вірменії та наслідків аварії на ЧАЕС. Є учасником ВВВ та учасником ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС першої категорії. За трудові заслуги у підготовці до олімпіади 1980 р. нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради УРСР. У 1986 р. отримав орден Дружби народів.

Миколу Петровича знають як високопрофесійного та надзвичайно відповідального працівника, затятого оптиміста, який з широкою усмішкою на вустах сприймає усі події свого життя, адже переконаний, що лише такий погляд на світ є правильним, він допоміг йому досягти бажаних успіхів у кар'єрі та особистому житті.

За самовіддану, наполегливу та цілеспрямовану працю Микола Петрович був нагороджений численними подяками, грамотами, відзнаками, але найдорожчим для нього є почесне звання «Заслужений працівник транспорту України», присвоєне Президентом України.

Одружений. Дружина Надія Григорівна упродовж довгих років спільного життя завжди підтримувала свого чоловіка, допомагала йому переживати невдачі та разом із ним раділа перемогам.